

2008, 2013, 2018

Corporalitatea constituie pentru orice om fundalul bazal și ultim al existenței sale efective în lume. O persoană dată, începe să existe efectiv odată cu nașterea sa corporală și își încetează existența atunci când corporalitatea sa moare. Ca moștenire biologică, corpul îi asigură persoanei baza identității sale de fond cu sine; și toposul spațial central, din care sunt inițiate raportările sale la situații, lume și alții, în cadrul vieții cotidiene. Pornind de la nivelul corporal bazal al identității, se construiește - pe parcursul duratei cursului vieții unei persoane date, identitatea sa biografico caracterială. și cea a circumscrierii sale socio-culturale. Cât privește raportările situaționale, corporalitatea se institue ca instrumentul inițial, de fond, al oricărei acțiuni și comunicări, constituind și infrastructura spațialității psihice dinamice. Aceste aspecte se mențin și în scenariile pe care subiectul le dezvoltă odată cu ancorarea sa meta-reprezentatională prin logos, în narabilitatea lumii sale specific umane. Psihologia „simțului comun,” - care asigură fiecărui subiect firescul inserției sale în evidențele firești ale vieții cotidiene -, își bazează certitudinea propriei sale existențe în lume,, tot pe resimțirea continuă a propriul corp.

Resimțirea, trăirea corporalității, are un loc aparte și în psihopatologie, aceasta fiind invocată frecvent printre simptomele diverselor sindroame și cadre nosologice. O atenție specială a fost acordată corporalității de orientarea fenomenologică; ai ales după ce, la mijlocul sec XX, însăși speculația filosofică a lui Husserl a invocat – pe urmele lui Descartes x/ – certitudinea resimțirii perceptive a propriului corp.. ca argument în raționamentul de „fundare a alterității inter-subiective,,. Această perspectivă a „corporalității trăite, resimțită prin conștiință,, (“ *leib*”, “*lived body*”, „*corp vecú*,,) - a fost dezvoltată de filosofi de orientare existențialistă și personalistă precum Sartre și Merleau-Ponty. Psihopatologia fenomenologică inițială a dezvoltat câteva teme, cum ar fi problematica „corpului suport,, și cea a „corpului expresiv,, (Zutt și Kullenkamp), cea a „corpului greu din depresie,, și a „corpului ușor maniacal,, (Binswanger). Interesul psihopatologiei pentru „corpul trăit,, s-a amplificat odată cu avansul după 2000 a doctrinelor psihopatologice evoluționiste, developmentale, cognitiviste și neo fenomenologice, în direcția unei psihopatologii evoluționist culturale.

Pe parcursul interesului personal față de psihopatologie, am realizat și incursiuni în aria „corpului trăit,,. Ele au fost active de la începutul abordării mai sistematice a psihopatologiei generale în jur de **2008**; perioadă în care sinteza personologiei se deschidea spre receptarea aporturilor psihologiei evoluționiste și cognitiviste. În acea perioadă, pe lângă elaborări speculativ

analitice privitoare la „corporalitate în general,, și schițe de studii psihopatologice, am elaborat și un text în stilul „jocurilor de limbaj,, a lui Wittgenstein; precum și unul de divertisment – în stil suprarealist... aparent glumeț – despre această perspectivă a psihismului trăit aberant. Un alt moment important de reflexie asupra corporalității trăite a fost **anul 2013**, cu ocazia preocupărilor față de problematica depersonalizării și a delirurilor. Mai recent, după publicarea **Psihopatologiei psihozelor** (2015), cercetările și analizele privitoare la specifica patologie identitare a transpersonalizării psihotice, mi-au reactivat interesul asupra corporalității trăite, inclusiv din perspectiva relaționărilor interpersonale (2018).

Materialele sunt prezentate în ordinea: 2018,..2013,..2008.

x/ La puțin timp după Renaștere, René Descartes, încercând să reia firul speculației filosofice grecești care-și încheiase ciclul prin sistemele dogmatice și prin sfidarea îndoielii sceptice inițiate de Phyrron, scria:

”.....Dar, poate, deși câteodată simțurile ne înșală cu privire la unele lucruri neînsemnate și mai îndepărtate, sunt multe altele despre care nu ne putem defel îndoii, chiar dacă sunt scoase tot din simțuri: cum e faptul că mă aflu aici, că stau lângă foc, că sunt îmbrăcat cu o haină de iarnă, că am în mâini manuscrisul acesta – și altele asemănătoare. Și în ce fel oare s-ar putea tăgădui că mâinile aceste și întreg corpul de față sunt ale mele. Doar dacă, poate, nu m-aș asemui cu nu știu care nebuni, ale căror creiere sunt atât de tulburate de aburul apăsător al fierii cele negre, încât ei afirmă neconștient fie că sunt regi, când de fapt sunt cât se poate de săraci, fie că sunt înveșmântați în purpură când de fapt sunt goi, fie că au corpul de argilă, că toată ființa lor e un doveac, ori că sunt alcătuiți din sticlă; dar aceștia sunt smintiți, iar eu însumi n-aș părea mai puțin nebun dacă aș lua vreo pildă de la ei.....”

Continuându-și demersul argumentativ, Descartes ajunge la concluzia finală: singurul lucru de care nu se poate îndoii omul care meditează speculativ asupra temeiurilor, este însăși faptul că se îndoiește; deci cugetă: “Dubito ergo cogito. Cogito ergo sum”. Argumentul dificultății de a te îndoii de percepția propriului corp a fost reluat în sec XX de filosoful britanic Moore ca exemplu în comentariile sale asupra „*truismelor*”,...și dezbătut apoi de Wittgenstein, în perspectiva sa a „jocurilor de limbaj,, și a primatului „formelor de viață,, asupra limbajului „persoanei întâi,,.

